

večine kat. može in je torej volitev prošta msg. A. Jordana gotova. Ali pa se le-ta pridruži klubu grofa Hohenwartha ali pa (ital.) grofa Coroninija, še ni znano. Njegov prednik bil je v klubu grofa Hohenwartha. — V Trstu kolera par dni sem pojenjuje, daj Bog, da je bode že vendar kedaj konec. V Trst in skozi Trst v jutrove kraje gre letos veliko zelja s Kranjskega. — V Pazinu v Primorju so lahoni pri obč. volitvah popolnem propadli in bode odslej obč. zastop hrvašk. — Huda je in čedalje bolj kolera v Szegedinu in v Budi in Pešti. Pospešuje jo pa nesnaga Madjarjev. Ničesar niso storili, da ji zabranijo pot v deželo. Ali so mar menili, da se bode bala njih „vihanih brk“? — Minister Tisza se brani novih denarjev, tacih, ki bi imeli vrednost svojo tiskano v vseh jeziki, kar jih živi v širnej Avstriji. Ne gre mu v glavo, čemu bi ne bilo zadosta na madjarskem in nemškem in najraji še samo na madjarskem. Oj oholosti!

Vnanje države. Bolgarija je še vedno na vrhu. Sedaj so regentje in poslanci velikega sobranja iz večine že v Trnovem ter se pripravljajo za volitev. Odpre se sobranje pa še le v nedeljo dne 31. oktobra. Poslancem pa prede za stanovanje. Njih število znaša 560 in mesto je malo ter ima samo eno večjo gostivnico a v njej je za silo še prostora za ministre in njih spremstvo, več pa ne. To pa bi še bilo, huje se še godi poslancem, ker ne vedo prav, kako bi se ravnali, da bi ne žalili cara. Na to, da se pokliče nazaj knez Aleksander, bojda sedaj nihče več ne misli. Tudi ruski car še ni dognal, koga bi jim ponudil za kneza. Lehko verjame človek, da se ne bode na stol, ki stoji na takih šibkih nogah, lahko kdo rad vsedel. — Zveza med Srbijo in Bolgarijo je sedaj gotova, dr. Stranski zastopa Bolgarijo v Belemgradu. — Srbska skupščina je vse volitve pripoznala, da si pri nekaterih ni šlo po pravem, vlada je bila včasih prehudo pritislila na volilce. — Ruska vojska šteje ob času miru 711.000 mož, 140.000 konj, in topov 1610, ob času vojske pa spravi skupaj 2.062.000 mož, 361.100 konj in 3920 topov. To so velike številke, ali ruske meje gredo široko. V Petrogradu so zgotovili spominek za vojake, ki so l. 1877 in 1878 v vojski s Turki padli. Slovesnosti sta se tudi car in carica vdeležila. — Nemci širijo se hitro s pomočjo pruskih tolarjev po Poznanjskem in poljski plemenitaši prodajajo jim zaporedom svoja posestva, to pa zato, ker jih spečajo lahko in za drag denar. — Anglija ruje in ščuje, kar in kjer more, zoper Rusijo, pa doslej nima sreče. Vse vlade so nekam zapete; seveda: kdo bode se pa šel metat z medvedom, ako ni sila? Medved pa je že Rusija, velikanski medved, ako se pogleda na število njenih vojakov. — Kraljica Vikto-

rija je razodela lordu Salisburyju, da jo je volja spomladi obiskati Irsko, kaj tacega se že celo pol stoletje Iren ni prigodilo, da bi videl kraljico na svojih tleh. — Francosko ministerstvo je spet mirno, in sedita tudi ona ministra, ki sta bila že odstopila, sedaj zopet na svojih prejšnjih ministerskih stolih. Zbornica poslancev se zopet zaganja v tiste šole, na katerih je poduk v rokah kat. učiteljev. Nekatera pač ne trpi vere. — V Rimu je hotela vlada podreti kapelo, v kateri se opravlja poljska služba božja. V tem pa jo poljske gospe strno ter se podajo naravnost h kraljici, prosit, naj ne stori vlada tega. Kraljica jim je neki tudi obljubila. — Sv. oče bodo v prihodnjem konsistoriju tudi nemškega učenjaka dr. Fr. Hettingerja v Würzburgu povzdignili h časti kardinala rimske cerkve.

Za poduk in kratek čas.

Lurška mati božja.

(Dalje.)

Danes se obhaja po celem katoliškem svetu velika gospojnica; posebno pa je to danes veliki Marijin praznik za nas romarje, ker ga v Lourdesu obhajamo. Juterna zarja nas je našla že pri votlini. Ko ondi pozdravim Marijo in se pripravim na sveto mešo, jo zavijem na vkreber gori v cerkvo, ki stoji ravno nad jamo prikazni na masabielski pečini, in katero je na Marijino željo pozidal rajni lourdeski župnik Peyramale. Marija je namreč Bernardiki naročila: „Pojdi, moja hčerka, in povej duhovnikom, da želim, da se mi na tej skali kapelica postavi“. Toda to, kar zdaj vidim, ni kapelica, ampak krasna cerkev, velikanski tempelj božji.

Bilo je okoli sedme ure, ko vstopim v cerkvo, a pri vsakem altarju, katerih je lepo število, že čaka pet do sedem duhovnikov na sveto mešo, da se ne izgubijo iz vrste. Postavim se tedaj k nekemu altarju in čakam, da odmešujejo štirje duhovniki, petemu sem stregel pri sveti meši in šesti potem jaz pridem na vrsto.

Dasiravno so gospodje hitro popolnoči začeli meševati, so vendar nekateri še komaj proti poldnevu prišli na vrsto. Tukaj se med mešo nič ne cinglja, niti pri povzdigovanju ne, ker bi drugači od polnoči do poldne samo zvonili. Resnično, na tem svetem kraju so vedno nebesa odprta, ker duhovniki neprenehoma Jezusa zovejo doli na altarje. Tukaj sem se spominjal na Gospodovo preroško besedo: „Resnično vam povem, videli bote nebesa odprta in angelje božje gori in doli hoditi nad Sinom človekovim“, — ki se namreč na altarjih daruje. Tukaj vam imajo angelji veliko posla, ker vsak duhovnik svojemu angelju po povzdigovanju naročuje: „Ponižno te prosimo, vsegamogočni Bog,

nkaži svojemu svetemu angelju, naj te darove na svojih rokah zanese na visoki altar tvojega božjega veličastva.“ Odkritosrčno povem, danes sem pri sv. meši samo za-se govoril; to sicer ni bila tolika sebičnost, ampak zavest, da sem sam najbolj potreben Marijine pomoči. Po spominu za mrtve sem mislil na svojo nepozabljivo mater, ki danes v nebesih obhajajo svoj god.

Ob deveti uri je služil skupno sv. mešo za avstrijske romarje mil. g. Vanutelli, nadškof in papežev poslanec iz Lissabona. Služila sta mu pri sv. meši dva zala fanteka, ki sta imela modre talarčke in na glavi okrogle modre kape, kakor škofi. Ta obleka se jima je tako lepo navdala, da so nek slovenski župnik, ki so v kratkem postavili lourdeski Mariji prelepo cerkvico v svoji župniji, rekli: takovo obleko bodem jaz tudi svojima ministrantom kupil. Mar jo že imata!

Poglejmo si nekoliko notranjo lepoto cerkve. Krasni veliki altar iz belega marmorja izdelan nosi z zlato krono oventano podobo lourdeske Matere božje. Veliki altar in presbyterij (prostor za duhovnike) je omrežen z bronasto pozlačeno lično mrežo. Nad velikim altarcem visi eden veliki luster, okoli njega visi trinajst manjših in troje še bolj malih lustrov. Razven teh so še na štirih voglih presbyterija štirje veliki stoječi lustri. Kedar se vsi lustri užgejo, gori tedaj gotovo do tisuč sveč na čast Mariji, ki nam je rodila „luč sveta“. Razven tega še gori večna luč v edennajstih svetilnicah noč in dan pred altarcem.

Koliko pa je dragih bander razobešenih po stenah in visečih visoko na oboku! Pet do šest sto bi jih gotovo naštel. Vsak vé, da je bandera podoba vojske in zmage. Romarji se hočejo vojskovati zoper svet in hudiča ter ju zmagati, kakor je tudi Marija brez madeža spočeta, kači glavo zdrobila.

Brez broja je tudi src, ki so po cerkvi razobešena. Nekatera so zlata, druga srebrna, tretja pozlačena, zopet druga steklena; nekatera so z biseri okinčana. Gotovo je več tisuč takih src. Srca pomenijo ljubezen tistih do Marije, kateri so si tukaj sprosili, bodisi telesnih, bodisi duhovnih milosti, pa še bolj — menim jaz — pričajo o Marijini ljubezni do nas. Med srci visijo po stenah tudi druge reči. Komu je Marija roko ozdravila, je dal iz lesa ročico napraviti, komu je nogo zacelila, je dal nogico napraviti ter jo je ondi za spomin obesil. Vojaški so darovali meče, puške, častne svetinje itd. Posebno me je zanimal venček, katerega je neka deklica po prvem sv. obhajilu ondi obesila. Zraven je napis: Marija, zdaj ti ta venček darujem; — da mi ga v nebesih vrneš, pričakujem. (Dalje prih.)

Smešnica 43. Janez: „Tonček, kaj res, da se ženi tvoja sestra?“ Tonček: „Anica se

ženi.“ Janez: „Ali je ženin še mlad?“ Janez: „Bo že koj, saj še lazi nima.“

Razne stvari.

(Od železnice.) Na progi južne železnice z Dunaja v Trst in na robe imajo od dne 25. t. m. tudi brzovlaki, ki gredo po dnevu, vagone 3. razreda in se torej človek, ako je sila, za manjši denar pelja s tacim vlakom.

(Čudno veselje.) Mož, v čegar rokah je osoda „D. W.“ v Celju, si mane v zadnji številki samega veselja roke, češ: bindiš-šola šolskih sester ima vsak mesec do sto goldinarjev primanjkljaja. No mi menimo, da mož nima veliko uzroka za svoje veselje, kajti prvič to ni po vsem resnica, drugič pa se človek le čudi lahko, da še stoji ona šola na tako trdnih nogah, da si nima druge podpore, kakor kar ji dadó dobrotljive roke.

(Tatvina.) Uno noč so J. Golobu, kmetu pri sv. Janžu, nepoznani tatje ukradli voz ali ker jim samo z njim ni bilo pomagalo, zato so šli naravnost k sosedu J. Mrlaku ter mu odgnali dva žrebca s hleva. Le-ta so napregli pa se veselo spustili proti hrvaški meji. Doslej jih še niso ujeli.

(Volk v hlevu.) V noči od 15. do 16. t. m. se je volk vtihotapil pri nekem kmetu blizu Il. Bistrice v hlev ter je grdo razčesal 4 ovce, več drugih pa je ranil.

(Sejem.) Na živinskem sejmu so zadnji petek imeli v Mariboru veliko živine pa tudi kupcev je bilo precejšnje število izlasti za junce in krave. Cena se je nekaj vzdignila. V Celju pa se s sejmom na Uršulino nič kaj ne hvalijo. Prignalo se je sicer še precej živine, ali kupcev ni bilo za njo.

(Obč. tajnik.) V Gornjem Dravberku na Koroškem je obč. tajnik E. Pichler dobil veselje pognati se po svetu. Da bi pa ne trpel potoma gladi ali žeje, vzel je še na naglem 600 gld. obč. denarja seboj, a dalje, kakor do Gradca ni prišel. Ker mu je že ondi zmanjkalo cvenka, pojde sam k policiji v Celovcu ter jo prosil — stanovanja.

(Samomor.) V Škoflji vesi pri Celju se je neka kmetica, pri Gornji sv. Kungoti pa nek viničar obesil. Pri obeh je bilo slabo gospodarjenje krivo žalostne smrti.

(Dac v najem.) Dac se daje v najem dne 30. oktobra t. l. v teh-le krajih: Straden, Leitersberg, Selnica, Sv. Lenart v slov. gor., Sv. Benedikt, Gornja Voličina, Ptuj, Vurberk, Sv. Marjeta, Rogatec, Slatina, Kozje, Koprivnica, Sv. Peter pri sv. Gorah, Gornji grad, Brašlovce, Sevnica, Videm, Bizeljsko, Ormož in Mihovca.

(Vseučilišče.) Na vseučilišču v Gradcu je vseh poslušalcev 1209, največ je juristov 500,